

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 62.

23de Møde.

Tirsdagen den 5te Marts.

(Fortf.)

Formanden: Hermed er Afstemningen fuldendt, hvad dette Affnit angaaer, og vi gaae da over til det næste Affnit, som gaaer fra § 13 til 21. incl. Den ærede Ordfører har Ordet, hvis han ønsker at udtale sig.

Ordføreren: Istedetfor den 13de Paragraph i Udkastet har Udvalget foreslaaet en ny Paragraph, og jeg skal tillade mig at motivere, hvad man i saa Henseende har foreslaaet. Begyndelsen af den nye Paragraph har faaet en Affattelse, som gaaer ud paa at bringe den i Overensstemmelse med § 12, og jeg skal ikke videre knytte nogen Bemærkning hertil, da det let, ved at sammenholde § 12 med Begyndelsen af Udvalgets Redaction, vil findes, at en saadan Overensstemmelse finder Sted. Med Hensyn til det Barsel, der skal gives den eller de Tiltalte, indeholdt Udkastets § 13 for det Første følgende Bestemmelse: „Indstævningen skeer med 8 Dages Barsel, hvis Tiltalte opholder sig i Sjælland, med 14 Dages Barsel, hvis han har Ophold paa Fyen eller Smaaløndene, og med 3 Ugers Barsel, hvis han opholder sig i Jylland“, Bestemmelser, der knytte sig til danske Lovs 1—4—28. Udvalget har været enig med Lovudkastet i at vælge disse Tidsbestemmelser; men det har troet, at Loven burde affattes med større Fuldstændighed i at gennemføre dem, og man har navnlig lagt Amtsinddelingen til Grund, idet man har indstillet i sit Forslag, hvad der i den Henseende findes. Man har derhos formænt, at Bornholm, efter sine locale Forhold, burde stilles ved Siden af Jylland. Der næst indeholder Udvalgets § 13 en Passus, der lyder saaledes: „Er Tiltalte udenfor Kongeriget eller hans Opholdssted ikke vides, indstævnes han med 3 Maaneders Barsel, og bliver Stæv-

ningen i dette Tilfælde at forkynde paa det Sted, hvor han sidst i Kongeriget har opholdt sig, samt 3 Gange efter hinanden at indføre i den Berlingske politiske og Avertissements-Tidende, og Barslet at regne fra den sidste Bekjendtgjørelse.“ Denne Deel af Udkastet har man ikke kunnet erklære sig enig i, efterdi man antager, at, naar en Mands Opholdssted vides, og der ikke er lovlig Grund til at betragte og behandle ham som Rømningsmand, saa er der heller ikke tilstrækkelig Anledning til at anvende offentlig Stævning. Der frembød sig naturligt, naar man først kom til dette Resultat, det Spørgsmaal: hvorledes man skulde forholde sig i Henseende til den Mængde af Tilfælde, som man kunde tænke sig, at der kunde møde, skjøndt jeg gjerne vil indrømme, at det maaskee i det Praktiske ikke vil have saameget at betyde, og Udvalget stod da imellem, om Loven skulde bemyndige Rigsretten til, efter den enkelte Sags Medfør, at bestemme et passende Barsel, eller om man skulde i Loven optage de forskellige Tidsbestemmelser. Ad den første. Vi kunde man vistnok mere holde sig til de enkelte Tilfældes Behov; men paa den ene Side var dette stridende mod vor Lovgivnings Grundsatninger i Almindelighed om Kald og Barsel, og paa den anden Side vilde det medføre den Uanskelighed, at Rigsretten skulde foreløbigt træde sammen, for at give Betænkning med Hensyn til dette formelle Punkt, der efter skulle sig igjen, og paany træde sammen, naar Stævnamaalet var bragt i Orden. Af disse Grunde erkjendte man derfor, at der var mere Anledning til at forsøge paa at optage Tidsbestemmelserne i Loven, og man har da foreslaaet den Deel af Udvalgets § 13, der lyder saaledes: „med 3 Maaneders Barsel, dersom han opholder sig andetsteds i Europa, og med 6 Maaneders Barsel, naar han har Ophold udenfor Europa,“ hvorved den Betragtning jo naturligtvis ikke kunde undgaae os, at det